

Η ΕΛΛΗΝ. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ

Από Ρώμην τις τὴν πρώτην
οὐσαν τῆς ἑταλείας

I

Μεγάλας τριχόμους εἶδον· περιστά-
νουσ· τὴν σκηνὴν τὴν «Χορηγεῖον»
εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀγναιμένου καὶ
τοῦ Ἰουλιανῆος εἰς ὅσας τὰς γωνίας
τῆς Ρώμης δίδουν τὴν πρώτην ἀγγελί-
αν τῆς παραστάσεως τῆς «Ορασίαις»
τοῦ Ἀισχύλου εἰς τὸ ἄρχαιον ἑλληνικὸν
θεῖον τῶν Συρακουσῶν Αἰ. Ἰταλικῆ
ἐφημερίδας ἀπεσταλμένη στήλας ἀκουσ-
τικῆς· ἐξήρουνσι τὸν σκοπὸν τῶν κλα-
σικῶν αὐτῶν παραστάσεων δίδουν ἀνα-
λυτικὸν πρόγραμμα τῶν ἐκ τῶν ἐξηγου-
ντὴν αἰτίων τῆς προσηκούσης διακοπῆς
των καὶ βεβαιῶν τὴν ἀπόλυτον πλε-
ον συνέχισιν αὐτῶν. Ὅθεν μινθίνουσι
καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἄρχαιον
θεῖον τῆς ἐκδόσεως δὲν εἶναι προση-
ρισμένη ὅπως τὰ ἰδικὰ μαζ εἰδῶ ἄρχαι-
α θεῖα τὰ νὰ τρέφουσι μόνον ἀνάστα-
σιν καὶ τὴν ἀκόρυστον περιέργειαν
τῶν περιηγητῶν Μανθάνουσι ἀέμνη-
σαι ἢ ἔμπροσθεν καὶ ἢ διοργανώσεως
τῶν ἄρχαιων αὐτῶν παραστάσεων, αἱ
ὅποια δίδονται τακτικῶς ἐκαστῆς ἡμέ-
ρας ἀρξάνται εἰς δύο ὁμοειρηταί, φιλ-
ληνας Ἰταλῶν. Ἐἴνα ὁ κριτής Μάριο
Τομ ζο Γκαργκαλο ὁ χριτής τῶν πα-
ραστάσεων καὶ ὁ παγκοσμίως φήμης
ἑλληνιστῆς καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παρίας κ.
Ἐστὶν Ῥωμαῖός· ὁ δὲ δάσκαλος, ὁ σκη-
νογράφος ὁ ἑμφυσιῶν γενεῶν τῶν
ἐπιτελουμένων ἔργων.

Ἄρα ἐπιπροφροῦμεθα ὅπως ἢ
θεσπιαστικῶς Κοτοπούλι λαμβάνει πρόσ-
κλησιν ἀπὸ τῆν διοργανωτικῆν ἐπιτρο-
πὴν τῆς Ρώμης ὅπως παραστή εἰς τὴν
παράστασιν τῶν «Χορηγῶν» μὲ τὴν
πρόκλησιν ἀέμνη, ὅπως συμμετέχη
εἰς τὴν ἐκτέλεσιν των ἢ τουλάχιστον,
ἐάν δὲν ὑπέρχη ὁ ἀπαιτούμενος και-
ρὸς τῆς προπαρασκευῆς. Θάλλῃ νὰ
συμπεληρωθῇ τὸς τεχνικούς ἄλλοι ψοῖς,
τὸς ὅποιας μόνον μὴ ἑρμηνεύτρια καὶ
πραγματικῆ ἀπόψεως τῶν ἄρχαιων
διοργανωτῶν, θὰ ἤμποροῦσι νὰ δι-
δῶν καὶ νὰ ἀισθανθῆ.

Τὸ γ-γονὸς εἶχε πολὺ ἑνδιαφέρον
καὶ χωρὶς μακρὸν συλλογισμὸν ἢ ἐκτε-
τικῆ τραγωδίας μας καὶ ἢ ἀποφαινομένη
ἐκ β. β. β. β. εἰς τὸ μεσημβρινὸν νε-
οελληνικὸν τραῖον τῶν Συρακουσῶν.

Ὅλη ἡ διαδρομὴ τῆς σκηνοδρομι-
κῆς παραστασιαστικῆς γραμμῆς· ἢ ὡς μίαν
μυθολογικὴ ἀναβίωσις, ἢ ὅποια μᾶ· ὡ
δηγοῦσι πρὸς τὴν ἱστορικὴν πραγμα-
σίαν τῆς Συρακίας. Εἰς τὸ βῆθος, ἄ-
χρᾶ διαγράφεται τὸ μαγικὸν Σοφοκλεῖον,
νομιζόμεναι ὅτι ὁ ἀκούσις νὰ ἐρχεται ἀ-
πὸ τῆς ἀκτῆς· του τὸ μεθυστικὸν τραγοῦ-
δι τῶν Σειρήνων, πρὸς τὸν οἶνον καὶ βράζει
καὶ γαργαλέσκει ὁ Πολύφημος καταρῶ-
μενος· τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ πέρα ἔτι· νη-
σίαι οὗ· ἀπελευθέρωσι καὶ ἔχει καὶ αὐ-
τὸ τὴν ἱστορίαν του μὲ τὸ πέρασμα τοῦ
Ἰθακησίου ἤρωτος...

Καὶ τὸ τραῖον περνᾷ, τρέχει, κιν-
εῖται διαμνηστικῶς καὶ καὶ τὸ ταρτάρ-
ον σπυρματικῶν ἀγγυρομένην σφύρας
τοῦ γιγονικῶν ἡρασιποιοῦν δρῶν...
Κατὰ τὴν ἄλλαν εἰσόναν. Ἄλλη ζῆσι· δια-
σχίζομεν ἀπελευθέρωσι ὅσῃ ἀπὸ κατὰ-
φορτες λαμῶν· καὶ ἢ παραστασιαστικῶς.

Καὶ ὅσο πλησιάζομεν εἰς τὸ ἔσχα-
τον· ἢ ἀποσφαιρα γίνεται μελικώδη-
ρη ἀναρῶν ἑλλείδα, θυμίζει Ἀετ κή.
Ἄρα ἐπὶ τῶν δέκα καὶ ὀκτώ ὁλό-
κληρος ὄρας· ἔτι· ἢ ἢ ἀπογευματινῆ
καὶ τὸ νεοελληνικὸν σταματᾷ εἰς τὸν
σταθμὸν Συρακουσῶν.

Ὁ κριτής μᾶς ἀποδέχεται καταστροφί-
σμούς.

Τὸν ἀντίον οἱ ἐπιπροφροῦμεν τῶν δια-
φόρων ἐνοδοχισμῶν μᾶ· ἀποδέχονται
χωρὶς ἄπονοι. Μὴ δὲν ἔχομεν καιρὸν γιὰ
χρῆσιμον ἢ παραστάσεως ἀρχίζει εἰς τὸς
4 | 2. Παραδίδομεν λοιπὸν εἰς τὸν
πρῶτον ἐξ αὐτῶν τὴν βελτίστην καὶ καὶ
μ' ἔνα ἄλλο· κατευθυνόμεθα εἰς τὸ ἄρ-
χαιον θεῖον. Ἀνακίνομεν καὶ ἀλαζία
σταματῶν πολὺ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ
θεῖου, ἀκρῶς· ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται
τὸ ἄρχαιον ἀμφιθέτρον καὶ ἔστι προ-
χωροῦμεν περὶ τὸν σκοπὸν μας.

Ἡ συστατικὴ ἐπιστολὴ τῆς τραγ-
δοῦ μας ἐπιταχύνει τὴν γνωριμίαν μας
μὲ τὸν κόμητα Γκαργκαλλο, ὁ ὅποιος
μᾶ· ἀποδέχεται ἐνθουσιάζομεναι, ἐνφ ὁ
σθρανὸς ἀνοίγει τοῦς κρουσῶς του καὶ
μᾶ· περιελθεῖ. Αἱ χιλιάδες τῶν θεα-
τῶν ζαρῶνουν, κῆτος ἀπὸ μ' ἄρας, κῆ-
κῆτες, πρόσκαις δαμῶναι, ἀλλὰ κῆτες
ἄν ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του. Γρή-
γορα ἐξήκουσι· ζῶνται οἱ οὐρανῶν θεοὶ
καὶ πρὸ τοῦ ἀ-θροιστῶν ἡρωϊκῶν ἀ-
κούσιων· ἢς νεφέλας καὶ ἢ κατὰ
στάσις ἀρχίζει.

Ἀρχίζει πρῶτα τὸ θέσιμα τῶν
γῶν εἰς τὴν σκηνογραφίαν καταρ-
σιων, καὶ ἢ ἀπόλυτη βυσιλευσιν σι-

γῆ ἀφίει ν' ἀκούεται εὐκρινέστατα
τὸ ῥιγὸς των περ-θ' μαγικῶ μέσῃ εἰς
τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸ πνεῦμά μας,
τ' ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε βάρβαρον
συλλογισμῶν καὶ τὰ παραδίδει ἀνά
εἰς τὴν μεταγωγίαν, καὶ πρόκειται
νὰ τελεσθῆ.

Μαλακτικῶς τόνοι μουσικῆς· δονοῦν
τὴν ἡμερὴν ἀποσφαιρα τῶν ἀνακί-
των τῶν Ἀγναιδῶν, καὶ ἔφραται μεγα-
λοῦ, ἐπον, πρῶτος ἔχον, δὲ· ὁ τῆς
σκηνῆς, μὲ τὸν ὑψηλὸν του τετραγῶ-
νῶν πύργον. Ἄρα μεγάλοι λέοντες προ-
φύλασσουσιν τὴν εἰσοδὸν, εἰς τὸ κῆτος μὲ
ρος τῆς κλίμακας· κλίμακος Ἀριστάρ-
τῆς· σκηνῆς μίαν παρατῆ Σφίγγα ὑψη-
λά εἰς· ἔτι βίβ-θιον ἐπαγορεύει ἐπὶ
τοῦ τόρου τὸ Ἀγναινονος, καὶ τὸν
ἀνακίσει μίαν πρῶτην σκηνῶν καταρ-
σιων· εἰς τὸ βῆθος· ἔτι βροχῶδες, καὶ
ὑψηλῶν, μὲ μὲν καὶ καὶ κηρατῆται,
ἐνὸν τὸ διαστημῶν ἀ-ἀμῶσι τῆς Σφί-
γγας καὶ τοῦ καλ-τῶν ἡμῶν· εἰς τὸ
μικρὸ ὑψηλῶν μίαν βροχῶδη μουσικῶ-
κῶν ρυθμῶν τρέχει ἀκατάστατα.

Ἡ ἀνακίση καὶ γραφικῶς σκη-
νογραφία τοῦ ἀρχαίου θεῖου συστα-
γῶν ζῆται πρὸς τὴν θέσιν σκηνογρα-
φίαν τῆς φάσεως καὶ μᾶ· περὶ βίβ-
λου.

Ἡ μὲν φῶς καὶ, ὅτι φανερῶνται
καταρῶν· εἰς τὸ μινθίνουσι ὁ Ὀ-
ρόν· μὲ τὸν Πελοπῶν. Καὶ τὸ ἀισθῶ-
ναι δὲ μᾶ· ἐκτελεστικῶν, ἐνφ σιγῶ-
σι· ὁ ἦμος γῶναι εἰς τὴν θέσιν του
Ὁ θεῖος δὲ ἀκούσις τῆς Ἡλέτης
καὶ τῶν Χορηγῶν· ἢ τρεπρῆ συνάν-
τησις τῶν δύο ἀείρων ἢ προσημα-
σίαι τῆς ἐκδόσεως, ἢ αἰσθῶν εἰς
τὴν ἀκούσις τὸ κοινὸν συμμετέχη. ὅπως
νὰ ἦτο αὐτὸς· ὁ ἦμος «χρῆσις» τῆς τρα-
γωδίας· ἐκ' ὅσῃ μᾶ, σιγῆς· γαλή-
νη τὸ κοινὸν καὶ περ-θ' μὲ τὸς βί-
σιου· ἀπὸ τὸν ὑψηλῶν καὶ πηγαίνει
ν' ἀνακίσει. Ἐδῶ κῆτος ἢ μουσικῶ
θεσπιαστικῶν τὸ κοινὸν τῶν κατὰ τὸν σιγ-
σιγῶν σιγῶν—σιγῶν σιγῶν. Ὅπως
βραβῶν οἱ φῶναις ἀκίβων πρὸς
ἡμῶν· εἰς τὸ κῆτος ἐνὸν ἀπὸ τῶν ὀ-
ψηλῶν πύργον ἀ-βῆνει· ὡ· εὐλογίαι ὁ
κῆτος τῆς ἐπαρῶν· ἔσται· καὶ ἢ
πρὸς ἐκτελεστικῶν νὰ ἀ-βῆνει· ἐνὸν
φῶναι ἢ τραγικῶ σιγῶν τῆς καταρ-
φῆς· ὁ ὡ αἱ ἔφρῶν· ἀποσφαιρα τὴν
Ὀρασίαν καὶ τὰ κῆτος τῆς νεκρῶ ἦδη
σκατῶν τῆς τραγικῶν ἱστορίαν
(ἀκούσιος) ΑἰΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ